

1. Серета О. Міжнародні стандарти з охорони праці: сучасний стан та перспективи адаптації законодавства України. Публічне право. 2013. № 2. С.219–226.

2. Загальна декларація прав людини ООН; Декларація, Міжнародний документ від 10.12.1948. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015 (дата звернення 08.11.2020).

3. Міжнародний пакт про економічні соціальні та культурні права ООН; Пакт, Міжнародний документ від 16.12.1966. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_042 (дата звернення 08.11.2020).

4. Конвенція про права дитини ООН; Конвенція, Міжнародний документ від 20.11.1989. URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_021 (дата звернення 08.11.2020).

5. Грекова М.М. Визначення поняття та ознак міжнародних трудових стандартів. Право України. 2008. № 4. С. 50–53.

Александрова Є. О.

курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Ярошенко А. С.

кандидат юридичних наук,
доцент кафедри цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ЗБЕРЕЖЕННЯ ЛІСОВИХ РЕСУРСІВ

Одним із національним багатством нашої країни виступає саме ліс і тим самим він знаходиться в постійній увазі зі сторони держави та потребує в ефективній охороні, захисті та в відновленні і це є одним із основних обов'язків кожного з користувачів, так і в обов'язковому порядку державних органів лісового господарства, які створення задля цих головних цілей. В Україні, зважаючи увагу на клімат та родючість землі, безпосередній розвиток лісового господарства повинен перебувати лише в позитивному стані, але на сьогодні головною проблемою для влади і суспільства виступає саме охорона цих необхідних для життя лісових ресурсів.

Зазначимо, що за своїм розташування та ефективним призначення, лісові зони виконують функції водоохоронних, захисних, оздоровчих процесів, а також безпосередньо забезпечують відповідні потреби суспільства в лісових ресурсах в цілому. Щодо правового регулювання використання та охорони лісів можна сказати, що воно безпосередньо залежить від оптимального рівня їх

стану, а також відповідними способи їх захисту. Відповідно до положень та норм, які визначені в Лісовому кодексі України, забороняється введення в експлуатацію, створення підприємств та установ, які за своєю функціональною діяльністю сприяють шкідливому впливу на стан та відновлення лісів, а використання будь-яких ділянок землі лісового фонду не повинно вестися методами та способами, які за своєю специфікою можуть призвести до погіршення протипожежного та санітарного стану лісів та умов їх відтворення. [1]

Слід пам'ятати, що загальним правилом захисту і охорони лісів для всіх лісокористувачів є те, що абсолютно все ліси підлягають охороні та захисту від знищення та будь-якого пошкодження, в тому числі від пожеж, незаконних (самовільних) вирубок, а за забезпеченням дотримання вище зазначеного правила займаються центральні і місцеві органи виконавчої влади, а також місцеві ради та постійні лісокористувачі.

Актуальною проблемою в нашій країні за всі роки і навіть на сьогодні залишається незаконна (самовільна) вирубка лісів. Тільки за минулий 2019 рік в Україні затвердилось загальний обсяг незаконних рубок, який складає 118 тисяч куб.м на суму заподіяної шкоди – 814, 2 млн гривень. Це свідчить про неефективність здійснення та проведення заходів щодо безпосереднього забезпечення належної охорони та захисту лісів, а саме в Харкові, Херсоні та Житомирі. Також мають місце випадки, коли особи, у яких функціональний обов'язок безпосередньо полягає у забезпеченні схоронності лісів, не виконують свої посадові обов'язки, а навпаки сприяють вчиненню незаконних рубок. Так у 2019 році, до дисциплінарної відповідальності було притягнуто 717 працівників державної лісової охорони, звільненню із займаних посад підлягло 78 особи, а щодо 4 осіб були розпочаті кримінальні провадження. [2]

На нашу думку, обставини для скоєння самовільних рубок свідчать про те, що головною причиною збільшення їх обсягів є значно низький рівень матеріального забезпечення населення, яке потім змушене задовольняти свої життєві потреби у незаконний спосіб, шляхом знищення лісів нашої країни.

Дана проблема є лише однією з багатьох, адже якщо провести аналіз комплексу не раціонального використання лісових ресурсів України, то можна побачити, що наявне спричинення згубних наслідків саме для людини, зокрема це стосується: лісових пожеж, масового розмноження шкідників, затоплень лісових масивів, аварійного забруднення лісового фонду, але ж розповсюдженою є саме самовільна вирубка лісів.

Таким чином, можна зробити висновок, що для вирішення вище зазначених проблем, а особливо самовільної вирубки лісів нашої країни, потрібно застосувати необхідний ряд заходів, який буде зосереджений на посилення уваги на збереження та охорону лісів по всій Україні, залучення також й населення нашої держави, а також посилити відповідальність за нанесення такої шкоди лісам, адже це може призвести до порушення збалансованості між лісосировинними запасами, обсягами лісо споживання та здійснювати господарську діяльність у лісах.

1. Лісовий кодекс України: Закон України від 21 січень 1994 р. № 3852-ХІІ. Відомості Верховної Ради України. 1994. №17. С. 100.

2. Публічний звіт Державного агентства лісових ресурсів України за 2019 рік. URL: https://mepr.gov.ua/files/images/news_2020/26022020/pdf.

Ястребова К. В.

здобувач вищої освіти
юридичного факультету
Дніпровського національного університету
ім. Олесь Гончара

Науковий керівник:

Гордієнко Т. О.

старший викладач кафедри
юридичного факультету
Дніпровського Національного
університету імені Олесь Гончара

ОСОБЛИВОСТІ ПОСВІДЧЕННЯ СПАДКОВОГО ДОГОВОРУ

Конституцією України закріплено право кожного володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю на власний розсуд, у тому числі й на випадок смерті. Виникає питання, як саме працює механізм передачі майна згідно до спадкового договору, а саме як отримати майно, та які права і обов'язки ми маємо. Саме це питання чітко відображає актуальність цієї теми.

Спадковий договір отримав своє визнання з часів рецепції римського права у європейські правові системи. Але, саме римське приватне право визнавало виключно дві підстави для відкриття спадщини: за заповітом або за законом. Спадкового договору римське право не допускало у спадщині, воно оголошувало недійсними будь-які договори, які обмежували волю заповідача, і навіть договори про відмову від спадщини, що повинна була відкритися. Разом з тим, Римський закон допускав, як особливий вид договору, дарування на випадок смерті, який не вважався обов'язковим для дарувальника і останній, у будь-який час до відкриття спадщини, міг його скасувати. Спадковий договір як правовий інститут є новацією у вітчизняному законодавстві і врегульовано законодавцем лише з прийняттям Цивільного кодексу України у 2003 році.

Питання спадкового договору регулюються главою 90 книги шостої «Спадкове право» Цивільного кодексу України і розділом 23 Інструкції про порядок вчинення нотаріальних дій нотаріусами, затвердженої наказом Міністерства юстиції України від 03.03.2004 № 20/5 (далі- Інструкція).

За спадковим договором одна сторона (набувач) зобов'язується вико-